

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

8de november 1891.

17de aarg.

En madagassisk lænteslave.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se fortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der læses.

76.

Hvor er Genesareths sø? Kan du paa kartet finde nogen by, som ligger ved denne sø? Hvilken elv gaar igennem den? Ved du, om Jesus, oftere var ved Genesareths sø? (Se bibelhistorien, stykke 60 og 79.) Hvad tid paa dagen var det, Jesus denne gang reiste over søen? Havde Jesus haft meget arbejde om dagen? (Læs hele det 8de kap. hos Matth. i det nye testament.) Hvorledes tror du derfor han følte sig, da han gik ind i skibet? Kan vi ikke ogsaa se det af vor fortælling? Hvilke ord viser os det? Fik da Jesus sove længe? Hvorfor ikke? Var der nogen fare forbunden med denne storm?

Hvem var med Jesus paa denne reise? Hvilke Disciple menes her? (Se stykke 60.) Hvad gjorde nu disse, da stormen kom? Hvorfor gjorde de det? Kan vi se af fortællingen, at de var bange? Hvilke ord viser os det? Var det galt af disciplene, at de vækkede Jesus? Men hvorfor irettesætter Jesus dem da? Hvoraf kom nemlig deres frygt? Hvorfor burde de ikke frygte? Havde disciplene da ingen tro paa Jesus? Hvad var det, som bragte dem til i sin nød at søge hen til Jesus? Hvad stoledes de altsaa paa? Blev de stufede i sin Tillid? Hvad gjorde nemlig Jesus? Hvorledes gik det saa? (Vi skal her lægge mærke til, at det med en gang blev blivstille, ikke lidt efter lidt, som det almindelig sker. Det var altsaa ogsaa her et mirakel, Jesus gjorde, hvorved han viste sin guddoms magt og herlighed.) Skjænte nu disciplene dette? Hvad staar der om dem? Hvorfor forundrede de sig? Og hvad var det, de spurgte om?

Hvem er Jesus? Kan vi af vor fortælling se, at han er sandt menneske? Kan vi se, at han er sand Gud? Men naar han er baade sandt menneske og sand Gud, bør da ikke ogsaa vi søge hen til ham i vor nød? Skal vi tro, at han ogsaa vil hjælpe os?

Hvorfor skal vi tro det? Hvad vil det sige, at vi skal tro? Svar: At vi skal af Hjertet stole paa Jesus som vor hjælper i al vor nød og være visse paa, at han ikke vil forlade os.

George Washington.

En dag gik Washington gennem en affides gade i Philadelphia. Det var tidlig om morgenen, og der var endnu kun faa folk paa gaden. Pludselig traadte en yngling med blege, kummerfulde træt hen til ham; undselig, frygtfom, ja næsten skjælvende og uden at se op bad han med lav røst om en understøttelse. Washington betragtede ham en stund skarpt, men snart formilbedes hans træt; thi ynglingens hele fremtræden og hans af indre bevægelse dirrende stemme havde sagt ham, at han ikke havde en almindelig tigger, men en i ordets fulde betydning ullykkelig for sig. I en venlig og tillidsvækkende tone sagde han derfor: „De ser ikke ud som en, der er vant til at tigge. Hvad bringer Dem da idag til dette skridt? Vær aaben og ærlig og sig mig den fulde og rene sandhed, men kun sandheden; thi deraf vil min hjælp afhænge!“ „Ja, det skal jeg“, svarede ynglingen bevæget. „Jeg er heller ikke født under slige forhold, hvori De nu ser mig. De uheld, der rammede min stakkels far, den navnsløse ulykke, hvori min mor befinder sig, har nødt mig til at gjøre, hvad jeg kun med den største overvindelse og med modsaldent sind var istand til.“

„Hvem er da Deres far?“ spurgte Washington videre og erfarede nu, at denne havde været kjøbmand i gode kaar, men ved en forretningsvens svigagtige fallit var bleven bragt til betlerstaven. Sorgen over den uforstyldte elendighed havde knækket den allerede før svagelige mands helbred, og saa maaneder efter konkursen havde døden rebet

ham bort fra hustru og to sønner, hvoraf den yngste fremdeles var hos moderen, medens han selv var kommen i kost hos en ven af faderen. Moderen havde søgt at ernære sig ved sjarbeide, men nu var hun bleven syg, saaat hendes liv var i fare, om hun ikke fik lægehjælp og pleie. Men hvor skulde han tage den fra? han eiede ikke en cent. „Jeg har ikke mod til“, sluttede han, „at opsoge vore bekjendte og bede dem om almisse; thi de velhavende blandt dem har hidtil vendt os ryggen, og de andre, som har hjertet paa rette sted, er ikke saaledes stillede, at de kan afse noget. Derfor —“ Washington havde med den inderligste deltagelse hørt paa det unge menneske; thi en stemme i hans indre sagde ham, at om nogen talte sandt, gjorde han det. „Naa — fortsæt kun!“ opmuntrede han ynglingen. „Derfor“, vedblev denne, idet taarerne rullede ham ned ad kinden, „tog jeg mod til mig og overvandt min skamfølelse ved at skulle tiltale Dem, en fremmed. Forbarm Dem over min stakkels syge mor!“ „Er der langt herfra til eders hjem?“ spurgte Washington. „Nei det er det sidste hus paa venstre haand her i gaden i tredje etage“, svarede den anden, idet han bønlig saa paa ham. „Og De har endnu ikke faaet fat i nogen læge? Se, her er nogle dollars, skynd Dem saa og hent doktoren!“ Ynglingen greb den fremmedes haand og bedækkede den med sine lys og taarer. Tale kunde han ikke, kun fik han fremstammet et „Gud velsigne Dem!“ hvorpaa han skyndte sig bort.

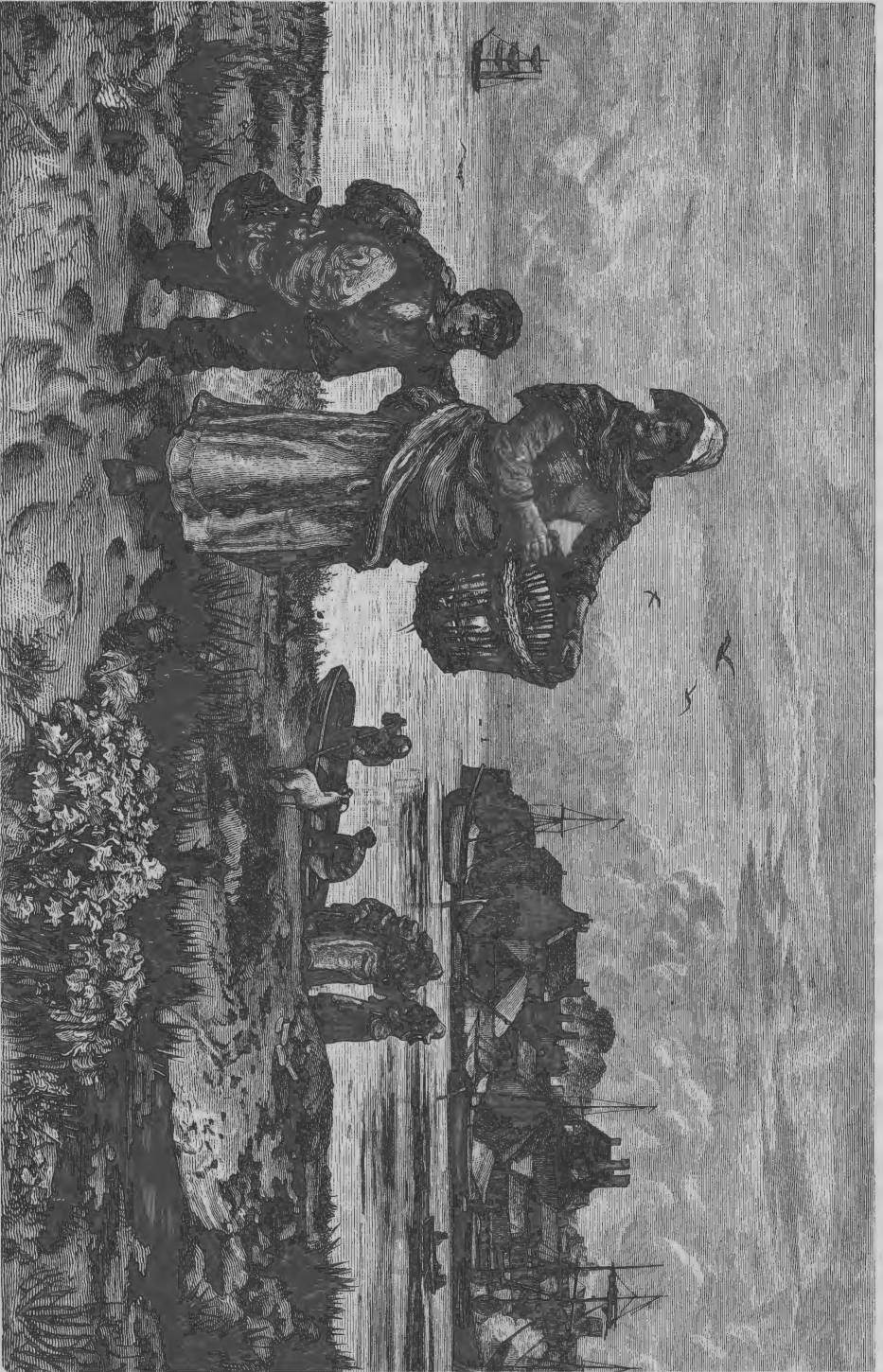
Washington saa et øieblik efter ham, men tog saa en raskest beslutning og gik hen til det angivne sted, hvor han bankede paa entens dør. En vakker, liden gut, hvis øine var fulde af taarer, lukkede op for ham. Washingtons skarpe blik mønstrede hurtigt det lille kammer, hvori der stod et gammelt bord og to stole af fyrretræ samt et gammelt skab, paa bordet laa endel paabegyndt slytøi. Alt bar præg af renlighed, men vid-

nede ogsaa om dyb armod. I en ussel seng ved væggen laa den syge kone. Disse ydre omstændigheder bestyrkede Washington i hans forsæt. Han traadte hen til sengen og spurgte til den syges tilstand, saa hun antog ham for lægen. Han talte derpaa med hende i en saa trøstende og tillidvækkende tone, at hun aabnede sit hjerte for ham og udførlig fortalte ham om den tunge skjebne, der havde rammet dem, og som han allerede flygtig havde lært at kjende af hendes søns beretning til ham paa gaden. Med bevæget hjerte hørte han paa hende, bad hende ikke tabe modet, men gjøre alt for at bevare sit dyrebare liv for sine børn. Derpaa bad han om et stykke rent papir; men der fandtes intet i det fattige hjem. Paa sengen laa en bønnehog, entens trøst i nøden. Han tog den og med de ord: „Det rene blad er overflødigt her og er alt, hvad jeg behøver“, løste han det forsigtig fra bindet, og, efter at have skrevet noget derpaa, lagde han det fra sig paa bordet, rakte den syge sin haand og tog venlig afsked med hende og hendes lille søn, efter endnu at have sagt dem nogle trøstende ord.

Kort efter kom den ældste søn tilbage.

„Kjære mor!“ raabte han glad. „Guds miskundhed har ikke forladt os. Af en høimodig fremmed, hvem Gud velsigne, har jeg faaet 15 dollars og har hentet en læge; han kommer straks. Fat derfor mod, kjære mor!“

Moderen trykkede børnene ind til sig og foldede hænderne til bøn. Saa sagde hun: „Du har hentet lægen? Han har jo allerede været her!“ „Men det er umuligt!“ udbrød sønnen forbausset. „Jo, barn!“ svarede moderen, „og han var ogsaa en læge for sjælesorgen. Hvor trøstende talte han ikke til mig! Se, der er recepten, som han har skrevet til mig!“ Hun pegte hen paa bordet. Overrasket styrkede sønnen derhen, læste, hvad den fremmede havde skrevet, men blev ganske bleg af bevægelse.

Sifferfamilie.

Ude for at plukke blomster.

„Mor!“ udbrød han, „det er jo ingen recept! Hør kun! Det er et bevis paa en betydelig sum, der kan hæves naarsomhelst.“ Fuld af glæde og overraskelse reiser moderen sig op fra leiet. „Underkriften min søn! Underkriften!“ stammer hun.

„Georg Washington, kongressens præfident!“

Da faldt den syge afmægtig tilbage paa puben. Til al lykke for hendes sønner, der allerede tror, at glæden har dræbt deres kjære mor, kommer lægen til i det samme, og det lykkes ham paany at bringe hende tilbage. Ogsaa han læser bybt bevæget det af præfidenten udstedte bevis.

Den ædle Washington lod det ikke blive hermed. Nogle dage efter indfandt han sig atter hos enken og fandt hende til sin glæde i bedring. Hvor taknemmelige var de ikke! Hvor bevæget blev han ikke, da børnene ilede ham imøde, greb hans hænder og bedækkede dem med sine kys og taarer! Han havde imidlertid ogsaa tænkt paa deres fremtid og kom nu for at meddele dem sin plan. Hos en ven af sig, en retskaffen og dygtig kjøbmand havde han skaffet den ældste af sønnerne en plads paa kontoret, som han straks kunde tiltræde, og den yngste skulde saa besøge en af de bedste skoler. Saaledes blev enken ved hans omsorg sat istand til at leve i sine bestedne forhold uden nød og mangel.

Uagtet hans ansvarsfulde embede lagde saa meget beslag paa hans tid og opmærksomhed, undlod dog ikke Washington at se til dem, han saa ædelt havde taget sig af, og ogsaa fremtidig at drage omsorg for enken, hvad han trolig gjorde lige til den tid, da den ældste af hendes sønner, der fuldtud retfærdiggjorde sin principals tillid til ham, fik en saa godt aflønnet post hos denne, at han kunde sørge for sin mor og sin yngre brors videre uddannelse.

Uegennyttig som altid havde Washington paalagt enken og hendes børn ikke at

tale til nogen om, hvad han havde gjort for dem, men taknemmeligheden brød taus- heden, og i Philadelphia sagde da alle som en: „Gud velsigne frædrelandets ædle befrier og de uhffeliges beskytter! Gud velsigne Washington!“

Guds kjærlighed.

Det er dens uendelige, ubegribelige ja rent ud sagt guddommelige storhed, som det er saa vanskeligt at fatte. Slut nu fra denne kvindes ufuldkomne kjærlighed til Guds evige og fuldkomne.

Det var en kvinde i London. Hun havde et eneste barn, en datter, hvem hun omfattede med en mors fulde kjærlighed, men trods hendes alvorlige formaninger og inderlige forbønner skeiede datteren dog, til moderens dybe sorg, ud paa syndens vilde veie, og tilsidst rømte hun endog fra hjemmet. Den sorgoplydte og dybt nebbøiede mor udtænkte sig nu alskens midler og maa-der for at faa det vilde barn kaldt tilbage. Og kjærligheden var opfindsom. Moderen lod sig tage af eller fotografere. Under sit billede skrev hun disse ord: „Mit barn, naar du ser dette, kom da ihu, at din mor elsker dig, og at min favn staar aaben for dig.“ Med disse billeder gik hun nu omkring paa de værste drikkehuse og kneiper i London og bad om lov til at hænge dem op. Hun havde allerede faaet anbragt vel henved hundrede, da hendes datter en aften kom ind i et af de usle huse, hvor der hang et billede. Hun blev opmærksom paa det og læste disse ord: „Mit barn, naar du ser dette, kom da ihu, at din mor elsker dig, og at min favn staar aaben for dig.“ Det slog ned i hendes hjerte som et lyn. Bleg og maalløs stirrede hun paa billedet og ordene, og saa snart hun kom til sig selv, styrkede hun ud af døren under en strøm

af taarer, til største forbauselse for det slæng af saakaldte venner, der omsværmede hende. Med bævende hjerte og tunge fjed vendte hun sig mod moderens hus. Til sin store forundring saa hun, at døren stod aaben. Med bange anelser traadte hun ind, fandt sin mor og kastede sig grædende i hendes favn, mor og barn hulkede ved hinandens bryst. Det var et øieblik lig det, da faderen i lignelsen faldt sin gjenfundne søn om halsen og kyssede ham. Da datteren fik herredømme over sine sølser, sagde hun: „Men mor, hvorfor sidder du for aabne døre; det er jo saa farligt her i London?“ „Jo, det har jeg gjort, siden du forlod mig, forat der kunde være fri adgang for dig ved nat som ved dag, naar du vendte tilbage.“

Var det ikke underligt?

In norst matros, som for en og tyve aar siden havde forladt sit hjem og havde i de sidste seksten aar ikke skrevet til sin mor, slentrede juledagsmorgen i en meget nedslaaet sindsstemning omkring ved havnen i Cardiff. Han kom forbi en kirke, hvor sungen lokkede ham til at gaa ind. Efter prædikenen meddelte prestens, at den følgende dag vilde en større festlighed finde sted, til hvilken han venlig indbød alle tilstedeværende. Til den bestemte tid indfandt ogsaa matrosen sig. Et papir blev der givet ham, hvorpaa tallet 400 stod. Paa dette nummer fik han et strikket uldstjert som gave. Det gjorde ham ingen glæde, han betragtede det heller ikke meget; men før han gik til sengs, tog han det atter i haanden for nærmere at se paa det. Et brev var fæstet paa det, og som adresse stod der: „Til den matros, som modtager denne gave.“ Han aabnede brevet og fandt deri en venlig hilsen fra den, der havde arbeidet og skjænket gaven. „Jeg er“, hed det videre, „sytti aar gammel,

har tre sønner paa søen, af hvilke den ene i de sidste seksten aar ikke har skrevet til mig; jeg ved intet om ham.“ Derpaa fulgte underskrift og navn, og — hvem kan forestille sig matrosens forbauselse — det var hans mors navn!

Han havde endnu tilgode 27 pund af sin hvre. Han modtog pengene, rustede sig og reiste med det første dampskib hjemover for at glæde moderhertet, og berede det et godt nyt aar. Er det ikke underbare, dybe og naadige Guds veie? Ved siden af hinanden laa tusender af forskjellige gaver, som blev uddelte, og dog erholdt denne mand, hvad der netop var bestemt for ham. Ganste sikkert var hun en bedende mor.

Verdens dom.

Den berømte engelske prædikanter Rowland Hill ytrede engang i en tale: „Fordi jeg taler alvorlig til menneskene om deres sjæles frelse, kalder man mig en sværmer, et overspændt menneske. Da jeg idag kom tidlig i kirken, gik jeg op paa høiden for at spadsere. Jeg fik da se en sandhob, som faldt ned og begravede tre arbejdere. Jeg streg saa sterkt om hjælp, at man hørte det i byen. Folk kom til, og to af mændene blev reddede. — Merværdigt: Den gang kaldte ingen mig en sværmer. Hvorfor skal jeg da hebe en sværmer, naar jeg raaber til de ugubelige, at deres vei ender i en sø med svovl og ild? Dog, kald mig kun en sværmer. Saa længe jeg kan røre min tunge, vil jeg raabe til de ugubelige: Søg det fristed, som ebangetiet byder eder!“

Smaa Lønder

til Jndsamling af Penge for Skolelærer-Seminariet i Sioux Falls er nu ankomne til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa. Pris 10 Cts. pr. Dussin. Fr. Post 25 Cts. pr. Dussin.

Tyrefægtning i Spanien.

Det vækker forargelse overalt, at man endnu i vore dage i et kristent land skal taale saa grusomme fornøielser som tyrefægtninger. Det er Spanien, som udmerker sig saa sørgelig i denne henseende. Her er tyrefægtninger en folkefornøielse, som omfattes med den største interesse af baade gamle og unge. Bisknok er der ikke saa blandt den oplyste del af befolkningen, som er imod tyrefægtningerne; men folket i sin helhed ynder dem. Mænd, kvinder og børn strømmer i hundreder, ja tusindvis sammen ved saadanne anledninger, og stormende lyder bifaldsraabene, enten det er en hest, som styrter til jorden, gjennemboret af tyrens stærke horn, eller det er selve den kjæmpende okse, som blødende segner om for fægterens vaaben.

En liden scene af en skilbring, som Brehm*) giver af en spansk tyrefægtning, som han selv havde været vidne til, vil vise, hvor grusomme disse folkefornøielser er:

Man aabnede stalddøren for den indespærrede tyr. Denne var i forveien hele timer igjennem bleven stukket med en spids stok. For at gjøre den endnu mere rasende havde man, forinden den kom ind, smykket den med en sløise af brogede baand, som var fæstet til en med modhager forsynet jernnaal, der blev stukket gennem hud og kjød for paa en værdig maade at afflutte de forudgaaede pinser.

Idet tyren kom ind, studsede den, men kun et øieblik; derpaa vendte den sig mod en af fægterne og styrede løs paa ham med sænket hoved. Han modtog den med største roligbed, holdt et broget klæde foran den og trak sig behændig tilbage for at føre tyren henimod en af rytterne. Disse sad med sælbende lanser ubevægelige paa sine heste. Da de stadig lod det rasende dyr storme løs

paa sig fra høire side, havde de tilbundet hestens høire øie. Det var deres opgave at holde tyren borte fra disse; men de stakels gamle til døden viede øg var kun sjelden i stand til at give rytternes stød det nødvendige eftertryk. Naar tyren kom hen foran en af rytterne, blev den en tid lang staaende, stampede med fødderne i jorden, piffede sig med halen, lod øinene rulle vildt, sænkede pludselig hovedet og rendte løs paa hesten, men tørnede derved med sin fulde kraft imod den sælbende landsfe, som rytteren havde rettet mod dens nakke. Hest og rytter blev kastede tilbage ved tyrens stød. Brølen af smerte og raseri trak denne sig tilbage og rystede den blodige, af landsfen vildt oprevne nakke. Ved det andet angreb lykkedes det næsten altid det mægtige dyr at trænge frem til hesten, og da borede det ogsaa sine spidse horn dybt ind i den stakels skabnings legeme. Naar en tyr saaledes havde sprættet bugen op paa en hest, saa at tarmene vælte ud eller endog slæbte henad jorden efter den, saa at den selv trampede om paa dem med sine hove — saa var dens lidelser ikke engang dermed til ende. Rytterne oprev med sine landsfer de efter dyrene slæbende indvolde, eller ogsaa traadte hestene dem selv af, og paany drev deres ryttere dem mod tyren. Skjelvende over hele legemet og med en krampagtig trækning om læberne oppebiede hestene et nyt angreb af den rasende tyr, indtil døden gjorde ende paa deres lidelser. — — —

Gaade.

Risen staar paa jorden
og river op græsset med rødder:
fem haver han rygge
og firegtive fødder?

Opløsning paa billedgaaden i nr. 43.

Armod er ingen skam.

*) S. „Battedhrens liv“ udgivet af P. Mariager.